

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 337/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť P. V. a P. B., zastúpených advokátom JUDr. J. P., ako aj JUDr. J. P., vo veci namietaného porušenia čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 1 K 17/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. V., P. B. a JUDr. J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2014 doručená sťažnosť P. V., P. B. a JUDr. J. P. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 K 17/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 29. januára 2014.

Zo sťažnosti a z doplnujúceho vyjadrenia z 11. marca 2014 doručeného ústavnému súdu 13. marca 2014, ako aj z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 K 17/2012 zo 14. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu O., s. r. o. (ďalej len „úpadca“). Súčasne bol za správcu konkurznej podstaty vymenovaný JUDr. V. J. (ďalej len „správca“). Sťažovatelia si uplatnili voči úpadcovi viaceré svoje pohľadávky, z ktorých niektoré boli správcom uznané a niektoré zasa popreté, pričom v týchto prípadoch sa vedú súdne konania o určenie existencie popretých pohľadávok.

Správca zvolal prvú schôdzu veriteľov tak, že túto zrejme omylom stanovil na 22. február 2012, hoci správne malo ísť o dátum 22. február 2013, pričom tento zmätočný údaj nikdy neopravil. Schôdza sa aj uskutočnila 22. februára 2013 a hoci podľa jej skutočného priebehu správca konštatoval jej uznášaniaschopnosť, keďže boli prítomní dvaja veritelia, napokon sa rozhodol inak, pretože zo zápisnice z rokovania schôdze vyplýva, že schôdza nebola uznášaniaschopná, pretože nebol prítomný aspoň jeden veriteľ oprávnený hlasovať.

Správca zvolal ďalšiu schôdzu veriteľov na 5. december 2013. Táto sa však nekonala pre údajnú práceneschopnosť správcu, ktorý bez preukázania tohto tvrdenia vyvesil v deň konania schôdze oznam o vlastnej práceneschopnosti a na schôdzi sa nezúčastnil.

Aj napriek uvedeným skutočnostiam uznesením okresného súdu sp. zn. 1 K 17/2012 z 26. novembra 2013 bol správcovi uložený záväzný pokyn pri speňažovaní majetku oddelenej podstaty. Z uznesenia vyplýva, že vo vzťahu k nehnuteľnostiam ležiacim v kat. území N. zapísaným na liste vlastníctva č.(...) patriacim do oddelenej podstaty je správca povinný stanoviť hodnotu majetku oddelenej podstaty znaleckým posudkom. V prípade, že spoluvlastník oddelenej podstaty M., s. r. o., riadne nevyužije svoje zákonné predkupné právo, správca majetok oddelenej podstaty speňaží dražbou organizovanou ním alebo prostredníctvom na to spôsobilej obchodnej spoločnosti. V prvom kole dražby bude vyvolávacia cena vo výške stanovenej znaleckým posudkom. V prípadnom druhom kole dražby bude vyvolávacia cena vo výške 80 % ceny stanovenej znaleckým posudkom.

Podmienkou účasti na dražbe je povinnosť účastníka dražby zaplatiť vopred na účet podstaty dražobnú zábezpeku vo výške 10 000 €. Konanie dražby správca oznámi v Obchodnom vestníku a plošnou inzerciou aspoň v dvoch regionálnych novinách. V ostatných detailoch správca pri vykonávaní dražby primerane aplikuje ustanovenia zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov.

Po vydaní uznesenia okresného súdu správca opätovne zvolal schôdzu veriteľov na 8. január 2014 a hoci podľa jej programu malo ísť o prvú schôdzu, keďže na prvej schôdzi má dôjsť k rozhodovaniu o výmene správcu a keďže predchádzajúce dve schôdze boli zmarené, napriek tomu je zápisnica spísaná v tom zmysle, že ide o druhú schôdzu veriteľov.

Následne správca kúpnu zmluvou z 11. decembra 2013 previedol spoluvlastnícky podiel sporných nehnuteľností úpadcu na spoločnosť M., s. r. o., a to za cenu, ktorá nie je ekvivalentná hodnote predmetu prevodu. Navyše pritom porušil predkupné právo ďalšieho spoluvlastníka.

Podľa názoru sťažovateľov správca v rozpore so zákonom (§ 91 ods. 3 druhá veta zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; ďalej len „zákon o konkurze“) požiadal okresný súd o udelenie záväzného súhlasu pri speňažovaní majetku patriaceho do konkurznej podstaty ešte pred uskutočnením prvej schôdze veriteľov, pričom okresný súd svojím už uvedeným uznesením uložil správcovi záväzný pokyn pri speňažovaní majetku.

Sťažovatelia navrhujú vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 K 17/2012 s tým, aby bolo uznesenie z 26. novembra 2013 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Domáhajú sa aj náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 167,86 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia namietajú, že postupom okresného súdu a jeho uznesením sp. zn. 1 K 17/2012 z 26. novembra 2013 im bola odňatá možnosť konať pred súdom a boli zbavení možnosti výkonu jednotlivých oprávnení vyplývajúcich z vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť ([II. ÚS 88/01](#)). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle [IV. ÚS 252/04](#), [IV. ÚS 329/04](#), [IV. ÚS 340/04](#), [III. ÚS 32/07](#)), najmä s ustanovením [§ 157 ods. 2](#) Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia rozsudku.

Ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle [čl. 124](#) ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už [II. ÚS 1/95](#), [II. ÚS 21/96](#)). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porov. [I. ÚS 17/01](#), [II. ÚS 137/08](#), [III. ÚS 328/08](#), [IV. ÚS 11/2010](#)). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

Ústavný súd konštatuje, že bolo povinnosťou okresného súdu uviesť v odôvodnení napadnutého uznesenia závery odôvodňujúce jeho právomoc ako príslušného orgánu [§ 82 ods. 2 písm. e) zákona o konkurze], uviesť žiadosť správcu o udelenie pokynu (§ 84 ods. 1 zákona o konkurze) a vysporiadať sa s oprávnením správcu speňažiť majetok v súvislosti s platnosťou či neplatnosťou prvej schôdze veriteľov (§ 91 ods. 3 zákona o konkurze), avšak nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľov, že vydaním napadnutého uznesenia im bola odňatá možnosť konať pred súdom a boli zbavení možnosti výkonu jednotlivých oprávnení vyplývajúcich z vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, keďže sťažovatelia mali možnosť zúčastniť sa prvej schôdze veriteľov konanej 22. februára 2013 (táto možnosť im zostala aj pre budúce schôdze veriteľov), na ktorej mohli uplatňovať všetky práva vyplývajúce im zo zákona o konkurze a príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov, a po ďalšie im zostávajú zachované procesné práva v samotnom prebiehajúcim konkurznom konaní. Vydaním napadnutého uznesenia okresného súdu na návrh správcu nemohlo dôjsť k neústavnému obmedzeniu práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie, v tomto prípade konkurzné konanie, keďže sťažovatelia i naďalej zostávajú účastníkmi (veriteľmi – § 24 ods. 1 zákona o konkurze) v rámci konkurzného konania a napadnuté uznesenie nezmarilo (ani nemohlo o. i. aj s prihliadnutím na možnosť sťažovateľov zúčastniť sa v minulosti ako *pro futuro* schôdze veriteľov) uplatňovanie procesných a iných práv sťažovateľov prislúchajúcich im v rámci konkurzného konania.

Ďalej treba uviesť, že vzhľadom na formulovaný záujem sťažovateľov (spojený s ich záujmom na ochrane vlastníckeho práva) ako veriteľov nie je vôbec jasné, v čom malo dôjsť podľa názoru sťažovateľov k porušeniu ich označených práv. Sťažovatelia vôbec nekonkretizujú, k akému materiálne vzatému porušeniu ich práv malo takto dôjsť. Veď vydanie pokynu na speňaženie majetku je prvým krokom k dosiahnutiu cieľa sledovaného sťažovateľmi ako veriteľmi.

*Závery okresného súdu v napadnutom uznesení nie je možné preto hodnotiť ako arbitrárne, svojvoľné a nedostatočné a je nutné ich považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Závery okresného súdu *obstoja pre účely skúmania dodržania garancií v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.**

Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014